

hed, der fra først af mere end noget andet havde gjort hende saa indtagende for ham, og han lovede sig selv at være taalmodig og ikke saare den.

Det var bleven bestemt, at Forlovelsen skulde holdes hemmelig, indtil han havde faaet sin Eksamen. Det var Fru Blomberg, der bestemt havde holdt herpaa, og Per havde villigt bøjet sig. Heller ikke Hofjægermesterinden maatte faa noget at vide før andre. Det havde Inger udtrykkelig forlangt. Men da Per kom tilbage til Kærsholm, gik det galt; hans Ansigtsudtryk røbede ham.

»De er bleven forlovet!« udbrød Hofjægermesterinden øjeblikkelig, saasnart hun saae ham.

Saa maatte han gaa til Bekendelse og lod sig endda lokke til at fortælle mere om Dagens Hændelser, end han bagefter var rigtig glad ved.

*

*

*

Per fik nu paany Lejlighed til at erfare, at som en Ulykke sjelden kommer alene, har ogsaa Lykken gerne Følgeskab. Et Par Dage senere havde han et uventet Besøg. To af de Bønder, han Juledag havde truffet i Præstegaarden, kom en Formiddag kørende til Kærsholm og bad om at faa ham i Tale. Det var to høje, stoute, vadmelsklædte Mænd med megen naturlig Værdighed i deres ydre Optræden. Per bad dem sidde ned, og